

Привіт, Велика Я

Фрагменти з особистих щоденників Лілі Карпенко 2012-2022 роки

«Привіт, Велика Я.

14 липня 2012 року і мені 8 років. Мені тато дату сказав. Бо не можна вести щоденник без дат. І я вже достатньо доросла для щоденників.

Я рахувала кіз перед сном, бо мама погано пояснила і я думала, що треба рахувати їх. Тоді я почула пирхання, а коли відкрила очі, то побачила гарненьку дівчинку в рожевій сукні і з палкою в руці. Я навіть позаздрила, в мене немає такої сукні. Бекка насварилась на мене і сказала, що тільки дурні рахують кіз перед сном. Я сказала їй, що вона сама дурна, а вона ледь не стукнула мене своєю палкою! Тоді я стягнула з неї шляпку з рожевою стрічкою і кинула на шафу. Я вже давно вмію кидати так високо і Бекка дуже здивувалась.

Ми поговорили, як дорослі, і домовились, що я дістану їй шляпку, а вона покаже мені свою вівцю. Звичайно я знала, що в неї нема вівці. Але вона була така сумна, що мені стало її шкода. Напевно, ми говорили дуже гучно, бо я почула мамині кроки в коридорі і ледь встигла накритись ковдрою. Мама не помітила, що я не сплю. Але коли я хотіла покликати Бекку, то її в кімнаті не було. Невже мама її вигнала?»

«Привіт, Велика Я.

15 липня 2012 року.

Мама прочитала мій щоденник і сказала, що я добре вигадую історії. Я справді добре їх вигадую, але Бекку я не вигадала. Вона має прийти сьогодні, бо в мене її шляпка. Я хотіла показати її мамі, але передумала. ~~Якщо не хоче мені вірити, то і шляпки не побачить!~~ Мамо, якщо читаєш цей запис, то там просто багато помилок в реченні. Довелось закреслити.

Вечір.

А я казала, що Бекка прийде! Я віддала їй шляпку і вона... ПОКАЗАЛА МЕНІ ВІВЦЮ. В неї справді є вівця. Вона прийшла коли я рахувала овечок перед сном. На цей раз я рахувала добре і вона не ображалась. Навіть дала мені погладити ту ~~овчєня~~ ~~овєня~~ ~~вівчєня~~ маленьку вівцю. І палкою не била. Але сказала, що це не палка, а пастуший посох. І що в неї є багато овечок, просто я ще не заслужила побачити всіх. Та мені й не треба!»

«Привіт, Велика Я.

19 липня 2012 року.

Я дозволила татові почитати щоденник в обмін на похід в парк атракціонів. Він сказав, що повірив в Бекку, але я ж знаю, що він думає, що я

все вигадала. Та байдуже, я в неділю піду в парк атракціонів, разом із Олею! Треба буде вклеїти білетик сюди.»

«Привіт, Велика Я.

1 серпня 2012 року.

Бекка перестала на мене ображатись. Але як я могла покликати її в парк атракціонів, якщо вона приходить до мене тільки вночі? Мене батьки б не відпустили, та й не працює парк так пізно. Вона як маленька, все їй треба пояснювати. Довелось купити їй булочку з маком в школі і віддати. І наклейки з принцесами. Вона дала мені погладити *ягня*.»

«Привіт, Велика Я.

17 листопада 2012 року.

Скоро Новий рік, а це означає, що я зможу показати Бекку батькам. Я вже намагалась, але мене насварили, коли я прийшла до них вночі. А ще Бекка мені нарешті показала все своє стадо! Їх там *трильйони*, може навіть більше. Ціле поле овець і ягнят, аж кінця-краю видно не було.

Звідки з'явилось *поле* я не знаю. Я просто вилізла з ліжка і опинилась *десь*. На полі. Бекка тільки знизала плечима і сказала, що ми в неї вдома. Але ж я точно знала, що ми тільки що були в *мене* вдома.»

«Привіт, Велика Я.

2 січня 2013 року.

Мама і тато не побачили Бекку. Вона стояла прямо поруч зі мною, а вони її не помічали. Спочатку робили вигляд, що розуміють, про кого я говорю, але коли вони перезирнулись з бабусею, я зрозуміла, що вони брешуть.

Бекка не здивувалась і я здогадалась, що вона знала, що її не побачать. Вона сказала, що не хотіла мене ображати, але краще б образила. Тепер батьки думають, що я все ще маленька дитина і вигадую собі уявних друзів. Вчора і сьогодні я не рахувала овець і Бекка не змогла прийти. І я не буду їх рахувати більше. Не треба мені друзів-брехунів.»

«Привіт, Велика Я.

12 березня 2013 року.

Тепер Бекка більше не буде брехати. Мені трохи соромно, бо вона плакала, коли прийшла. Я не хотіла, щоб вона плакала, а тільки зрозуміла, що брехати погано. Вона пообіцяла не брехати і ми пішли на поле з вівцями. Я всю ніч їх гладила, а потім подарувала їй кольорові ручки із блискітками.»

– Ти була маленькою маніпуляторшою, Ліля. Шкода маленьку Бекку.

Я швидко закрила щоденник, ховаючи свої каракулі тринадцятирічної давнини від подруги.

Вона тримала в руках свій довгий посох, вдягнена, як і належить пастушці нічного стада. Година вже була пізня. Будь-якої хвилини її вівець може покликати хтось, кому не спиться.

– Не підглядай. Знаєш, що таке *особистий* щоденник?

– А тобі не час на роботу? Чи в Бюро сьогодні вихідний?

– Як для людини, чия доля в моїх руках, ти надто язиката. Чи хочеш, щоб мільйон твоїх вівець нарахували?

– Гаразд-гаразд, нам обом вже час. Люди чекають, – вона поспіхом вибігла з кімнати, лишивши мене наодинці із горою моїх старих блокнотів.

Я глянула на годинник. Десята вечора. Справді час бігти, моя зміна починалась через пів години. Закинувши в просту шкіряну сумку декілька бутербродів, загорнутих в коричневий папір, я взулась і, не озираючись, вийшла з будиночка. На вулиці бурлило життя. Воно завжди бурлило в цьому місці. Вітаючись зі знайомими, я рушила вниз по вулиці повз відчинені крамнички, з яких чулись жваві розмови. В цьому містечку всі знали всіх. Часу на знайомство було достатньо.

Швидким кроком я прямувала вперед, оминаючи надто повільних пішоходів і відмахуючись від віюнів, які носились в повітрі, очищаючи його. Глянула на мініютюрний годинник у формі зірки – спеціальний годинник працівників Бюро. Не можна запізнюватись на роботу, заради якої пахала пів року.

«15 липня 2015 року.

Вже давно треба було позбавитись того дитячого «Привіт, Велика Я». Але тато вмовив мене залишити старі щоденники, щоб на моєму весіллі почитати записи про мою милу уявну подружку. Стільки часу пройшло, а мама і тато все ще не вірять в Бекку. Та я ж її бачу, майже кожної ночі. Та й байдуже вже, чи вони вірять чи ні. Те, що в мене є подруга зі справжньої казкової країни, буде таємницею.»

Бюро Сновидінь – схожа на велику ніжно-фіолетову хмаринку будівля – знаходилось в самому центрі містечка, біля Приймальні. Відкривши круглі білі двері, я прослизнула в напівтемну залу з рядами простих блідо-жовтих стільців. Єдине світло тут давали фіолетові бра на стінах. Мої кроки стишував пухнастий білий килим, що вкривав всю підлогу. Підходячи до стійки реєстрації, я на ходу витягнула з сумки пропуск і, посміхаючись, простягнула його хлопцю-адміністратору.

– Доброго вечора, Максиме.

– Не хочеш бути на роботі ані хвилиною довше, ніж треба? – посміхнувся він, беручи мою картку і відмічаючи мене в журналі.

– Не кажи дурниць. Я цю роботу в снах бачила.

Макс гмикнув, повертаючи мені пропуск і натискаючи на кнопку.

Клацнув замок і двері праворуч від нього клацнули і відкрились.

– Гарної зміни, Ліля. Бажаю не напоротись на жахи.

– Цього разу я не розплачусь, – я махнула йому рукою і поспіхом пірнула в коридор, що вів до робочих приміщень.

«16 квітня 2015 року.

Шостий клас це суцільний жах. Домашки стільки навалюють, що немає часу подивитись серіал. Мама мені поки забороняє дивитись Гру Престолів, тож поки втішаюсь ~~Щоденником~~ ~~Вампіра~~. Хоча мамі й про це знати не обов'язково. Навіть до Бекки й овечок сходити не встигаю.»

Кинувши сумку на стіл, я схопила горнятко і вже повільніше пішла на кухню. До початку зміни лишалось ще декілька хвилин, тож я могла собі дозволити каву.

– Лілю, ледь не запізнилась, – Кіра, колега, яка сиділа за сусіднім столом, помахала мені рукою, дуючи на чай.

– Головне, що не запізнилась, – я пройшла повз неї до турки і насипала в неї трохи кави. Жарик – місцевий маленький дух вогню – вже почав дмухати на круглу залізну платформу, розігріваючи її. – Дякую, – кинула я йому, ставлячи турку на плитку.

– Ти пропустила неймовірну історію Кирила.

– Він сьогодні мав денну зміну?

– Так, ввечері на побачення зібрався, – широко посміхнулась Кіра. – Не повіриш з ким, – і, не дочекавшись моєї відповіді, продовжила: – Маргаритка з Архіву, що через дорогу.

– Я гадала її цікавить тільки старий папір.

– Кирило теж не першої свіжості.

– Жарику, будь ласка, давай швидше, – я нахилилась до духа, спостерігаючи, як його маленькі щічки надуваються, гріючи плитку. – На мене сни чекають.

«25 травня 2015 року

Нарешті школа закінчилась. Вже дочекатись канікул не можу. А ще ж та дурна лінійка попереду, куди мене змусили вивчити дурнувятий віршик. Ох, тато точно захоче зняти це на відео. «Щоб запам'ятати тебе маленьку». Коли він вже перестане називати мене маленькою?»

Я плюхнулась в крісло, посуваючись ближче до столу. Подивилась на годинник-зірочку на зап'ястку і побарабанила пальцями по рамці дзеркала

сновидінь. Секундна стрілка невпинно наближалась до дванадцятки, а мого сьогоднішнього напарника все ще не було.

Вдарив гонг – денна зміна закінчилась, поступаючись місцем біля дзеркал вечірній і нічній.

– Встиг! – пролунав в мене над вухом тоненький голос і наступної миті біля моєї руки знесилено впав дух-мрійник, Аніт. Ми часто з ним працювали і, відверто кажучи, він був моїм улюбленим напарником, хоч і запізнювався постійно.

– Не встиг, бо зміна вже почалась, а я все ще не бачу в дзеркалі жодної картинки, – я постукала нігтем по гладкій поверхні дзеркала, в якій відображалась я.

– Якби ти була трохи милішою, я б краще старався, – буркнув Аніт, вмощуючись біля дзеркала і заплющуючи очі. Тоненьким рожево-фіолетовим (він завжди казав, що це чисто-фіолетовий) пальцем він торкнувся прозорого камінчика і поверхня дзеркала замерехтіла.

«13 липня 2015 року.

Вже завтра мені 12. Сподіваюсь, мені подарують ту Монстер Хай, що я хотіла. Скелетту. Мама каже, що в бабусі серце встане, якщо вона таке побачить, тож доведеться її ховати. Бецці монстер хай теж не подобаються. Каже, на демонів схожі. Агов, то і є монстри. Вона як маленька, ніби і не виросла зовсім з нашої першої зустрічі.»

Я обережно вела сном дівчину років сімнадцяти. Я вже повністю призвичаїлась до управління. Загалом це було дуже схоже на гру на планшеті, тільки я водила пальцями по дзеркалу, на яке передавав зображення дух-мрійник.

Легенько ковзнула пальцем по гладкій поверхні і ми перетнули темний коридор, опинившись в квітучому саду.

– Отож... – не відриваючи погляду від дзеркала, я ввела ім'я дівчини в комп'ютер. Поки дані опрацьовувались, я не чіпала сон, давши їй самій розпоряджатись своїм розумом.

Екран замиготів і на ньому одна за одною почали з'являтися рядочки, в які помістили все необхідне: фобії, уподобання, нечіткі зображення друзів, отримані зі слів Збирачів. Правду кажучи, з цією частиною своєї роботи вони справлялись не дуже, тож в снах зовнішність знайомих зазвичай розмита або трохи химерна. Я кивнула сама до себе і швидко знайшла на комп'ютері потрібний файл із картинкою. Декілька секунд загрузки і з-за дерева в дзеркалі з'явилося Чудовисько із мультфільму «Красуня й Чудовисько».

– Ризикуєш, Лілю. А раптом він її зжере? – Кіра зазирнула мені через плече і я шикнула на неї. Аніт завжди був надто чутливий до шуму. Ось і зараз зображення на мить зарябило.

– Аніт зовсім світлий, – прошепотіла я. – До того ж, глянь на кольори, все ніжне. Без керування вона не робить різких рухів, я вважаю, тут немає ризиків.

– Жаховикам це не завадить.

– Якби я помітила хоча б найменшу ознаку жаховика, то не ставила б їй Чудовисько, – пирхнула я, спостерігаючи, як ми підходимо до принца і починаємо розмову.

«29 вересня 2020 року.

Ох, вже декілька років не вела щоденник, аж не знаю що написати. Ну, тепер мені 17. Почався університет, хоч вживу я там ще жодного разу не була. Всі пари в зумі через чортів ковід. Планую зустрітись з одногрупниками, познайомитись. Хочу частіше писати сюди. Просто вивалювати думки.

Чому я взагалі сіла писати. Ми з Беккою бачимось вже менше, раз на декілька місяців, але тільки зараз я усвідомила, яка сліпа (чи тупа) була всі ці роки. Вона *не дорослішає*. Взагалі не змінилась з нашої першої зустрічі, коли мені було вісім. Їй, може, 12? Для мене вона як дитина зараз.. не знаю як їй про це сказати. Чи просто запитати?»

– Стриматись від балачок поки порядні духи працюють ніяк не можна? – буркнув Аніт, приймаючи в мене склянку води.

– І чому ти постійно попадаєшся мені в напарники?

Я відкрила великий блокнот, на шкіряній обкладинці якого золотими літерами витіснили надпис «Журнал сновидінь» і почала заносити сон, який тільки що провела. Аніт підійшов і всівся поруч, зазираючи у текст.

– Чим сидіти мені над душею, краще б пішов і взяв її щосонник.

Мрійник театральньо зітхнув і, відставивши стакан, полетів у бік архіва.

«12 квітня 2021 року.

Гаразд, я все ніяк не можу запитати Бекку у чому справа. Хто вона взагалі така? Чому лишається дитиною? Чому батьки її не бачать? В мене їде дах?»

– Гаразд, а ось це вже кепсько, – процідила я крізь зуби і сильніше натиснула на дзеркало. Ми побігли швидше.

Я бачила на стінах маленькі, майже непомітні чорні крапочки – пліснява жаховика. Ми бігали по кімнатах, намагаючись знайти бодай одну неуражену ділянку, але клятий дух заразив вже весь сон. Я стиха лайнулась і швидко ввела у комп'ютер дані дівчини, чий сон намагалась врятувати. Кинула швидкий погляд на Аніта. Мерехтливий рожевий трохи посірів.

Улюблені пісні, фільми, мультики, місця, друзі, кіт, свята, книги. Щось, що зможе вивести її з цього сна. Я швидко гортала сторінки, на яких Збирачі виклали все життя *Клієнтки*, від народження до сьогодні. Парк атракціонів пропускаємо, вона має страх висоти. Зоопарк пропускаємо, купа хижих тварин. Фільми також пропускаємо, надто багато жахастиків у пам'яті.

Глибокий видих. Де вона взагалі? Я придивилась до приміщення і прогортала її справу до розділу «Місця». Школа, дім, секція танців, квартири друзів, парк, вулиця... ні, мені треба приміщення. Я клацнула пальцями, побачивши фото із підписом «Кабінет психолога».

– Погано, але краще, ніж лікарня.

«1 травня 2021 року.

Вона нічого не знає. Не може пояснити. Звичайно, це ж дитина, що вона може сказати? Навіть не пам'ятає хто її батьки і чим вона займалась до нашої зустрічі. Може, варто сходити до психолога чи ще до когось. Хіба нормально, що я бачу маленьку дівчинку з овечками?»

Жаховики зазвичай з'являлись у вигаданій частині локації, гнали жертву до знайомого їй місця і там вже розважались, показуючи химерні і жахливі картинки. Я направила дівчину в кабінет її психолога і посадила в крісло, обличчям до дверей. Ця кімната була найменш уражена і сюди дух добереться найпізніше. Я відкрила розділ «Психолог» і поспіхом почала читати записи з сеансів. Невпевненість у собі, низька самооцінка. Так, музика і картинки тут не допоможуть, доведеться проектувати діалог. Я розшукала фото психолога і перенесла на дзеркало. Повернулась ручка і до кімнати увійшла приємна жінка із великою папкою.

«29 серпня 2021 року.

Що ж, Бекка справжня. Я багато разів помічала на ранок наслідки її візитів: перекинутий стілець, крихти від печива на столі, забуту стрічку для волосся. Отже, я не схибнута. Вона... фея? Магічна істота?»

Я відкинулась на спинку стільця, потерши очі. Аніт розпластався на столі, важко дихаючи і потроху повертаючи собі свій рожевий колір. На приємний сон перетворити не вдалось, та принаймні жаховик не зміг втрутитись.

– Краще б йшла працювати пастушкою. Бекка мене тисячу разів просила, – простогнала я.

– Лілю, перенаправляю на тебе твоє спеціальне замовлення! – крикнула диспетчерка. Я поспіхом виструнчилась і швидко присунулась до столу.

– Вставай, ледарю, – я штурхнула Аніта і глибоко вдихнула. Не часто від цих людей приходили сни.

Останні роки їм рідко щось снилось.

«12 жовтня 2021 року.

В мене з'явилась жахлива здогадка. Я не хочу в неї вірити»

«3 листопада 2021 року.

Все підтверджується, але мені треба ще одну перевірку. Останню.»

«29 листопада 2021 року.

Тепер я впевнилась. Я знаю, чому Бекка не росла весь цей час. Вона мертва. Чому я бачу мертву дитину-пастушку? Гарне питання.»

«15 грудня 2021 року.

Я боюсь рахувати овечок. Бекка приходить з того свого мертвого химерного світу, тільки коли я рахую овечок. Вона пасе овечок, яких люди рахують, щоб заснути.»

Я посміхнулась. Знайоме місце. Погортала справу *Клієнта*, просто щоб ще раз її переглянути. Жодних ознак жаховика. Ми ходили по квартирі, такій, якій я її запам'ятала. На столі дитячий посуд, поруч з ним лялька.

«13 січня 2022 року.

Я ніколи не могла зайти далі того нескінченного поля. Ніколи не бачила міста, про яке так часто говорить Бекка. Це тому, що я жива?»

«24 лютого 2022 року.

Почалась війна. Батьки бояться, але намагаються цього не показувати. Весь ранок гудить сирена. Боже, як жахливо вона гудить.»

«27 лютого 2022 року.

Ми пакуємо валізи, завтра будемо виїжджати закордон. Мама не хоче й чути про те, щоб залишитись. Я хочу на те нескінченне поле, де немає гудіння сирени.»

Клієнт стояв біля плити, готуючи на сніданок яєчню. Таку, як я любила, з ковбасками. Під ніс наспівував дитячу пісеньку зі свята в садочку. Я спостерігала за ним, підперши голову долонею. В проході з'явилась жінка. Я ніколи не помічала, як схожа на неї. Особливо ніс і губи.

«5 березня 2022 року.

Ми сховались в якомусь підвалі. Постійні вибухи, стрілянина, я чую крики. Можливо, це мій останній запис. Рука трясеться, не можу писати.»

На кухню вибігає дитина і налітає з обіймами на *Клієнта*. Він сміється, гладить малечу по короткому темному волоссю. Нарешті дивиться на неї.

Я посміхаюсь.

– Привіт, Маленька Я.